

Sygn. akt **IV Pa 1/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Guniewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Lucyna Bąk SSO Adam Simoni
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dorota Saj

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2018 r. w Rzeszowie

na rozprawie apelacyjnej

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko **A. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. w S.**

w przedmiocie skargi pozwanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2016r. sygn. akt IV Pa 19/16

I. **oddala skargę,**

II. **zasądza od pozwanego A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. w S. M.. na rzecz powoda M. B. kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym i Sądem Najwyższym.-**

SSO Adam Simoni SSO Anna Guniewska SSO Lucyna Bąk

Sygn. akt **IV Pa 1/18**

UZASADNIENIE

Pozwany A. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. M.. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 maja 2016r., sygn. akt IV Pa 19/16.

W uzasadnieniu wskazał, że powyższym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego, na mocy którego Sąd ten w pkt II zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda M. B. ryczałty za noclegi

wraz z odsetkami. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji oparte zostało na treści art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 kp.

Następnie wnoszący skargę powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt K 11/15, zgodnie z którym art. 21 a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. 236.1991 ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, uznany został za niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 6 413 Euro, 4 850 koron szwedzkich, 675 zł, 100 franków szwajcarskich oraz 975 koron duńskich wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie od powoda na swą rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania powód M. B., reprezentowany przez pełnomocnika, wnosił o oddalenie skargi i zasądzenie na swą rzecz kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu skargi o wznowienie postępowania Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 29 czerwca 2017r. sygn. akt IV Pa 31/17 uwzględnił skargę o wznowienie postępowania i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt IV Pa 19/16 w ten sposób, że uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 stycznia 2016 r. sygn. akt IV P 95/15 w pkt. II, IV, V, VI, VII i VIII w części dot. pkt II wyroku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Od wyroku zażalenie złożył pełnomocnik powoda. Po rozpoznaniu zażalenia, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 grudnia 2017r. sygn. III Pz 13/17 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 29 czerwca 2017r. sygn. akt IV Pa 31/17 w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego wydany 5 maja 2016 r. oraz uchylając wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 20 stycznia 2016 r. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy stwierdził, że nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie, że w rozpoznawanej sprawie zachodziła potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2018 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał twierdzenia i wnioski zawarte w skardze z dn. 19 marca 2017 r.

Pełnomocnik powoda w piśmie z 20 lutego 2018 r. domagał się oddalenia żądania pozwanego i zasądzenia na swą rzecz od strony przeciwnej kosztów postępowania w tym za postępowanie zażaleniowe.

W ocenie tutejszego Sądu, skarga o wznowienie postępowania wniesiona przez pozwanego A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firma (...) w S. M.. oparta jest na ustawowej przesłance – art. 401¹ kpc - można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Skarga nie jest jednak uzasadniona.

W skardze o wznowienie postępowania pełnomocnik pozwanego zakładu pracy jako podstawę wznowienia wskazał przepis art. 401¹ kpc podnosząc, że wyrokiem z dnia 24 listopada 2016r. sygn. akt K 11/15 Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przepisu art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców zw. z art. 75⁵§ 2,3 i 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974. – Kodeks pracy w zw. z § 16 ust. 1, 2 i 4

Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej dnia 29 stycznia 2013r. – w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej, a także w zw. z § 9 ust. 1, 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości i warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostki sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju – w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym.

Ten niekonstytucyjny przepis stanowił podstawę materialno - prawną rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 stycznia 2016 r. i Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 5 maja 2016 r., a zatem w ocenie skarżącego zachodzą ustawowe przesłanki do wznowienia postępowania i zmiany orzeczenia Sądu Okręgowego przez oddalenie powództwa w części dotyczącej ryczałtów.

Zapłaty takiego nie podzielił Sąd Okręgowy rozpoznający skargę.

Niewątpliwie art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców został uznany za niezgodny z Konstytucją, co oznacza, że przepis ten nie może już stanowić podstawy prawnej do przyznania pracownikowi -kierowcy należności przewidzianych w art. 77⁵ § 3-5 k.p., a doprecyzowanych w rozporządzeniu wykonawczym. Powodem wyeliminowania tej normy prawnej była nieodpowiednia "kaskadowa" regulacja. Podkreślić z całą stanowczością należy, że Trybunał Konstytucyjny w wydanym orzeczeniu oraz jego uzasadnieniu nie neguje samego prawa do rekompensaty a jedynie podważa mechanizm jej ustalenia.

Jednakże dzieląc pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 26 października 2017 r. III PZP 2/17, wskazać należy, że „po wyroku Trybunału Konstytucyjnego do pracowników-kierowców w transporcie międzynarodowym znajdują zastosowanie reguły rozliczenia podróży służbowej przewidziane w art. 77⁵ k.p.” Zastosowanie tego przepisu wynika z art. 5 k.p.- stanowiącego, iż jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami oraz jego odpowiednika, czyli art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców.

W istocie zatem to te właśnie regulacje określają zasady przyznawania należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego jakim jest podróż służbowa. Takie też przepisy stanowiły podstawę rozważań Sądu Rejonowego a następnie Sądu Okręgowego, który rozpoznawał apelację od wyroku Sądu I instancji. Ustalenia i zważania Sądu Okręgowego zbieżne z ustaleniami Sądu I instancji i dzielące dokonane przez niego rozważania prawne pozostają prawidłowe. Również wykładnia przepisów umowy łączącej strony w kwestii wypłaty dla powoda ryczałtów za noclegi dokonana została we właściwy sposób.

Powołany natomiast w skardze pozwanego wyrok Trybunału Konstytucyjnego pozostaje ostatecznie bez wpływu na ocenę zasadności żądania powoda. Uznanie za niekonstytucyjny art. 21 a ustawy o czasie pracy kierowców, a więc pominięcie tej regulacji przy rozstrzygnięciu sprawy, nie powoduje niemożności orzekania o żądaniu powoda w zakresie ryczałtów za noclegi odbywane w podróży służbowej. Podstawę prawną rozstrzygnięcia będą bowiem stanowiły przepisy kodeksu pracy powołane powyżej.

Dlatego Sąd Okręgowy po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił skargę o wznowienie postępowania zgodnie z przepisem art. 412 § 2 kpc.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym i Sądem Najwyższym – art. 98 kpc i art. 108 kpc oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. 2017, poz. 1804).